

Въ 1907 год. на пазара се явилъ английскиятъ каучукъ и започналъ да измѣства полека лека и бразилския и африканския. Въмѣсто 80% отъ всичкия каучукъ, както било по-рано, Бразилия почнала да доставя само 30%.

И американскитѣ фабрики за автомобили трѣбвало да си доставятъ английски каучукъ.

Американецътъ Файерстонъ предпочелъ да си доставя направо каучукъ и уговорилъ съ африканската държава Либерия да му се доставя направо всичкото количество, което се добива тамъ.

Въ това време въ града Байтензоръ, на о-въ Ява, се правѣли научно опити да се отгледатъ каучукови дървета, които да даватъ повече и по-доброкачественъ млѣченъ сокъ. Опититѣ дали много добри резултати. Новитѣ дървета въ Байтензоръ давали отъ 1 хектаръ 650 кгр. млѣченъ сокъ, когато дърветата отъ полуостровъ Малака давали по-малко отъ половината: по 300 кгр.

Американцитѣ пакъ се заловили енергично за работа. Обширни пространства били засадени съ „подобренитѣ“ каучукови дървета; създавали се все по-усвършенствуващи начини за отглеждане на растенията и за изваждане млѣчния сокъ отъ тѣхъ.

Така, количеството на получения каучукъ все повече нараствало, и като че ли нуждата отъ каучукъ се задоволила.

Правени били още опити да се отглеждатъ каучукови дървета и въ Европа, но напразно: не могли да се нагодятъ къмъ суровитѣ условия на европейския материкъ, защото тукъ зиме температурата пада подъ 0°.

Най-после, въ 1936 год. билъ намѣренъ начинъ за химическо получаване на *изкуственъ каучукъ*, който може да съперничи на естествения. За сега, разбира се, изкуствениятъ каучукъ още не може да замѣсти напълно